

[Erling Dinesen.]

som der her er lagt op til. Det må aftales fra område til område, fordi vilkårene er så vidt forskellige inden for det meget brogede erhvervsliv, vi har.

Derfor tror jeg heller ikke, at forslaget om 7 ugers ferie løser problemerne for de mennesker, der må tage arbejde i treholdsskift. Det er efter min opfattelse mere fleksible aftaler, der må til inden for de enkelte brancher og inden for de enkelte erhvervsområder.

Endelig har VS fremsat lovforslag om 30 dages ferie for unge under 18 år og 36 dages ferie for personer, der udfører sundhedsfarligt arbejde. Til gengæld, forstår jeg, skal det store flertal af lønmodtagere efter forslaget fortsat kun have de 3 ugers ferie, som i dag er gældende. Må jeg bare her gøre opmærksom på, at socialdemokratiet for længst har fremsat forslag om 4 ugers ferie. Det er afvist af regeringspartierne, som alle ved, og derfor er ferieproblemerne nu taget op til forhandling mellem hovedorganisationerne. Jeg har tro på, at der formentlig kommer en løsning af dette spørgsmål her, men da arbejdsmarkedets organisationer kun omfatter en begrænset del af dem, der er omfattet af ferieloven, vil en løsning gøre en ferielovsændring nødvendig.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg er betænkelig ved ferieudvidelsen til 36 dage for personer, der udfører sundhedsfarligt arbejde, fordi man vel nok kan frygte, at en sådan regel kan blive en sovepude, der måske kan betyde, at der ikke tilstrækkelig energisk sættes ind for at forhindre det sundhedsfarlige arbejde.

Vi mener altså ikke i socialdemokratiet, at forslagene er særlig hensigtsmæssige, og vi finder navnlig ikke, at de er særlig realistiske.

Winther: De fremsatte tre forslag, som her foreligger, vedrører i princippet to spørgsmål. Dels er der forslaget om en forlængelse af ferien for visse grupper, dels forslag om et principielt forbud mod arbejde i tre skift.

I begrundelsen for ønsket om et forbud mod arbejde i tre skift nævner ordføreren for forslagsstillerne, at det er selve det kapitalistiske system, der tvinger denne form for arbejdstid igennem, fordi det er nødvendigt

for den enkelte producent til stadighed at sikre den nødvendige fortjeneste — jeg tror endda, der er blevet brugt endnu stærkere udtryk i fremsættelsen, som jeg skal afstå fra at citere.

Jeg vil gerne hertil bemærke, at det er en alt for enøjlet argumentation. Den tekniske udvikling går, som det også er nævnt af ordføreren for forslagsstillerne, hurtigt og vil givetvis også gå hurtigt i årene fremover, uanset hvilket økonomisk system man i øvrigt er tilhænger af. Men nok så centralt som de argumenter, som hr. Kjær Rasmussen nævner, må det siges, at den tekniske udvikling betyder en øget produktion, der kommer forbrugerne til gode i form af et større og bredere vareltilbud.

I en situation som den, vi nu befinder os i, med en meget høj beskæftigelsesgrad, har vi vel lov til at sige, at det er op til den enkelte at afgøre, om han ønsker et job med varieret arbejdstid. Arbejde i tre skift er naturligvis forbundet med ubehageligheder for en normal livsrytme, ubehageligheder, der kompenseres for ved andre former for fritids- og arbejdsmæssige goder ved aftale parterne imellem. Vi kan derfor ikke støtte tanken om et forbud på dette område.

Forslaget om 30 dages ferie for unge under 18 år og forslaget om 36 dages ferie for særlige grupper samt forslaget om 7 ugers ferie for personer, der arbejder i tre skift, må alle ses som et forsøg på at omgå det princip, at det er arbejdsmarkedet, der forhandler sig til rette om ferietidens længde. Jeg vil gerne straks sige, at det konservative folkeparti ikke har ændret den principielle opfattelse hertil, som vi har givet udtryk for ved tidligere drøftelser om ferieloven her i folketinget, og jeg må betragte de fremsatte forslag som et forsøg på ad bagdøren at gennemføre en generel forlængelse af ferien.

Forholdet er nemlig det ganske enkle, at forslagene vil være umulige at administrere sådan, at de begrænses inden for de foreslåede rammer. Tager vi f. eks. forslaget om 30 dages ferie til unge under 18 år, er det vist temmelig umuligt at forestille sig, at disse vil kunne acceptere, at deres ferie skulle nedsættes i samme øjeblik, de fejrede deres 18 års fødselsdag. For så vidt angår forslaget om 36 dages ferie til personer, der arbejder i metalindustrien, medicinalindustrien eller ved samleband, skal der gøres opmærk-